

«Black Panther»: en defensa del blockbuster

Les dones de la pel·lícula tenen força i coratge, i lluiten d'igual a igual contra homes enormes

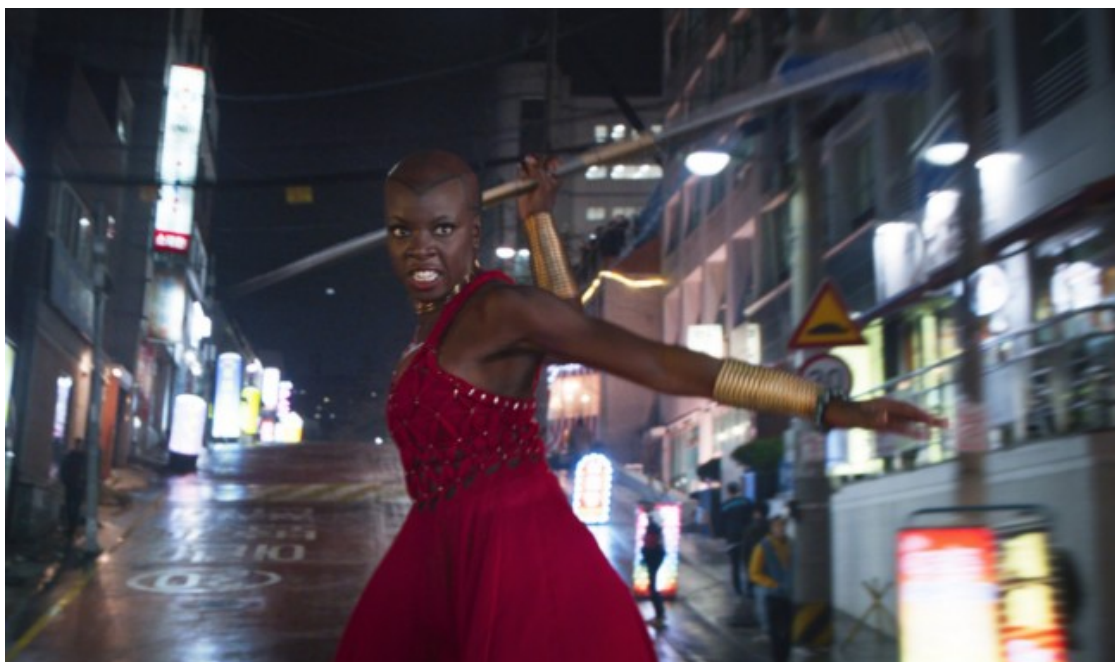

Foto: Marvel Studios/Disney

Vull parlar de *Black Panther* i en diré tres coses breus, quatre. La primera, que no n'hi ha per tant i que no entenc els rècords de taquilla ni les puntuacions gairebé perfectes a Rotten Tomatoes. Posats a triar, prefereixo la primera de *Los Vengadores*, *Ant-man* o *Wonder Woman*: *Black Panther* desprèn una grandiloqüència que a mi m'embafa tant o més que les crispetes de coloraines.

La segona -que a efectes de relat potser hauria d'haver estat la primera, però mira- : que ja sé que pot semblar estrany parlar d'un film de superherois aquí, on se sol parlar de pel·lis com *Tres anuncios en las afueras* o *Call me by your name*, films que pesen tant i tenen tanta gravetat que o t'hi quedes orbitant uns dies o t'hi estavelles de manera inevitable. Però a mi m'agrada empassar-m'ho tot, el cine aquell que et tatua unes celles arrufades al front i et fa sentir que la matèria grisa se t'ha multiplicat per dos; el musical que t'injecta energia -com *The greatest showman*, que bé que m'ho vaig passar, m'hi va obligar a anar-hi la meva filla mitjana-; o el *blockbuster* Marvel de tota la vida, que fa que el nen que porto a dins somrigui sorneguer: tantes hores llegint còmics no van ser en va, pensa.

Em passa el mateix amb la música, que no faig distincions entre el que alguns consideren cultura amb majúscules i minúscules: Bach i Led Zeppelin, per exemple, conviuen al meu cervell sense problemes. [Sobre això, per cert, imperatiu llegir dos llibres: *Escucha esto*, del crític musical Alex Ross (Seix Barral), i *Música de mierda*, de Carl Wilson (Blackie Books)]. Amb els

llibres, en canvi, faria alguns matisos que ara no venen a tomb, però és només perquè la literatura escrita la respecto massa, i no hauria de fer-ho.

La tercera. El que explica el film darrere de la sobredosi d'efectes especials: el que hem fet a les persones en el passat sempre acaba tornant per mossegar-nos, i encara que el temps ens faci sentir que som innocents i que ja estem lliures de culpa, en som responsables i tenim l'obligació moral de guarir i, si no podem, d'entendre, les persones a qui hem fet mal, encara que ens vulguin fer mal a nosaltres. També ens diu que els superpoders no fan el superheroi, un tema clàssic del gènere: a l'última de *Spiderman*, Tony Stark diu a Peter Parker que si no és ningú sense el vestit de Spiderman, aleshores no se l'hauria de posar. Una gran frase però una tonteria, esclar, perquè al final tots sabem que el que acaba salvant el dia no són les bones intencions ni el coratge, sinó precisament el superpoders sense els quals la resta no serveixen de res. I qui diu superpoders diu poder polític, condició social, gènere o capacitat adquisitiva.

La quarta. La que m'agrada més. El tractament de les dones a la història de *Black Panther*: dones amb atributs que històricament -i de manera absurda i, a més, errònia- s'atribueixen als homes: coratge, força, integritat. Lluitant d'igual a igual contra homes forts i enormes que a mi em farien por si me'ls trobés al súper comprant iogurts. Llestes, coherents i independents, menys per un detall del final que no puc revelar perquè us faria espòiler. Sí, el rei és un home, però sense elles no se'n podria sortir (I ho deixo aquí, perquè de lectures masculistes també se'n poden fer unes quantes). Per això està bé que sigui un *blockbuster*, i cal que ho sigui, perquè milions i milions de nenes i nens vegin tantes dones en una pel·li amb papers que tenen un sentit que va més enllà d'inspirar els instints salvadors o estimular les hormones del protagonista masculí. I això, amb una pel·li independent arrufacelles de baix pressupost es diu i es fa molt millor, sí, d'acord, però és una gota al mar, i el *blockbuster* és una riuada.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=qNWaMx9Z2Wg>